

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **SAUNASYSTEM s. r. o.**,
sídlem Františka Diviše 1275, Praha 22 - Uhřetěves,

zastoupen: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 513/2017-160-SPR/3,

takto :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen “*správní orgán I. stupně*”) ze dne 19. 12. 2016, č. j. MHMP 2241762/2016/Bac, jímž byl

žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby dne 1. 4. 2016 kolem 16:37 hodin v Praze 9, ul. Kbelská křižovatka s ul. Poděbradská při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Protiprávní jednání však mělo spočívat v průjezdu křižovatkou v momentě, kdy na tříbarevné světelné soustavě svítilo červené světlo.

2. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro vady výroku, absenci úvah o zavinění a zákonného ustanovení, absence definice automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, nedostatečné identifikace doby spáchání přestupku.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah odůvodnění a relevantní právní úpravu.
4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
5. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem účastníci vyslovili souhlas ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
7. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
8. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
9. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
11. Žalobce namítal, že se správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, z čeho dovodily, že porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem, ani o jaký typ přístroje se jednalo. K tomu Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019 č. j. 73 A 1/2018-32, ve kterém se uvádí: „...k specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná

se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „[z]cela správně přitom [krajský soud – pozn. soudu] poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“ Na skutečnost, že k zaznamenání nezastavení vozidla na signál červeného světla „Stůj!“ došlo automatizovaným technickým prostředkem, je poukazováno mimo jiné v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vyplývá i z **fotodokumentace kamerového systému s popisem přestupku a okamžiku jeho spáchání**. Žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).

12. Pokud jde o námitku, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, podle jakého znění zákona o silničním provozu rozhodovaly, soud poukazuje na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že rozhodoval podle znění zákona účinného v rozhodné době, z obsahu rozhodnutí žalovaného i orgánu prvního stupně vyplývá, že se jednalo o znění zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. S čímž souvisí námitka pozdější změny označení *správního deliktu* provozovatele podle § 125f odst. 1 silničního zákona jako *přestupku* provozovatele vozidla. Co se týče výtky žalobce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda pro něj není novější právní úprava příznivější, Městský soud v Praze uvádí, že v dané věci nedošlo k takovým změnám právní úpravy, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že pozdější právní úprava je pro žalobce příznivější. Žalobce nepoukazuje na konkrétní změny, ke kterým mělo dojít, a z kterých by vyplývalo, že je pro něj pozdější právní úprava příznivější.
13. K tvrzení žalobce, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou správního deliktu, Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017 č. j. 3 As 114/2016-46, ve kterém se uvádí: „*Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na*

*pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. (...) Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“ Otázkou naplnění materiální stránky správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se správní orgán nebyl oprávněn zabývat, postačuje naplnění formálních znaků správního deliktu. Tento přístup není v rozporu s ústavním pořádkem, jak potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16. K námitce délky legisvakancí lhůty zákona č. 183/2017 Sb., jímž byl do § 125f zákona o silničním provozu doplněn třetí odstavec, podle něhož *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění*, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70, úvahy žalobce o aplikaci retroaktivity *in mitius* v rozsahu „zachování“ zavinění jako znaku deliktu provozovatele nejsou správné.*

14. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o vině a trestu žalobce uvedl, že žalobce projel světelnou křižovatkou 0,861 sekundy po signálu s červeným světlem Stůj, čímž byly porušeny povinnosti podle § 4 písm. b, c) silničního zákona (*Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích; a řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*) a § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona (*Při řízení provozu na křižovatkách znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením.*). Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce v zastoupení společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. sice podal odvolání, ale blanketní, a přes výzvu odvolání nedoplnil. Žalovaný se tak nemohl vyjádřit k námitkám odvolání, které žalobce nevznesl. Předmětem soudního přezkumu dle podané žaloby je tak fakticky rozhodnutí správního orgánu I. st., kdy žalobce výhradně z důvodu prekluze, nikoli např. absence kvalifikovaného zastoupení ve správním řízení, přenesl věcný přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně z odvolacího řízení do soudního. Jakkoli jde o zneužití práva, nelze z něj dovodit zásadní omezení žalobce se domáhat přezkumu správnosti rozhodnutí, avšak rozsah přezkumu je tímto v určitém rozsahu limitován.
15. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, jakou konkrétní zákonem stanovenou povinnost porušil řidič vozidla provozovaného žalobcem a jakého jednání se řidič dopustil. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem,

tedy výše uvedené povinnosti řidiče podle § 4 písm. b, c) a § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona. Jelikož správní orgán nezjistil pachatele přestupku, vznikla dle správního orgánu objektivní delikt ní odpovědnost žalobce podle § 125f odst. 1 silničního zákona. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podrobně popsáno protiprávní jednání spočívající v nerespektování příkazu zastavit vozidlo před světelným signálem s červeným světlem „Stůj!“, zároveň je uvedeno ustanovení správního deliktu provozovatele - § 125f odst. 1 silničního zákona, kdy přiřazení konkrétního zákonného porušeného pravidla silničního provozu je uveden v odůvodnění (§ 4 písm. b, c) a § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona). Obsah odůvodnění tak přípustně doplňuje obsah výroku rozhodnutí, aniž by žalobci nebylo zřejmé, jakého delikt ního jednání se měl dopustit a to vymezením jak protiprávního jednání řidiče, tak i provozovatele. Námitka absence odkazu na právní ustanovení definující skutkovou podstatu deliktu provozovatele i porušení pravidla silničního provozu je v rozporu s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto je nedůvodná.

16. Časové určení spáchání deliktu ve výroku „kolem 16:37 hod.“ je dostatečně určité pro zachování práva žalobce na spravedlivý proces i garance zásady *ne bis in idem*, aby žalobce mohl uplatnit veškerá práva na svou obranu. Žalobce ve správním řízení namítl, že v době průjezdu křižovatky svítilo žluté světlo. S námitkou se vypořádal správní orgán I. stupně argumentací, že vozidlo křižovatkou projelo 0,86 sekundy po rozsvícení červené světla. Nejen že námitku žalobce neuplatnil v odvolacím řízení, ale zejména nenavrl žádné důkazy vyvracející zjištění správního orgánu, které se opírá o obrazový záznam přestupku, ve kterém je uveden přesný čas pořízení záznamu „16:37:37, čas od červené 0,861 s“. Úvaha žalobce o vyloučení práva se domáhat obnovy v případě získání nového důkazu o svitu zeleného světla semaforu v 16:37:28.265 je mylná nejen pro spekulativní povahu, ale i z důvodu přesné identifikace času v pořízeném záznamu. Průjezd vozidla žalobce křižovatkou v čase 16:37:28.265 navzdory červenému signálu světelného semaforu po 0,8 sekundách po jeho rozsvícení vylučuje tvrzení žalobce o tom, že v čase 16:37 hod. nesvítilo červené světlo. Zároveň nepředložil žádný důkaz popírající záznam automatizovaného technického prostředku, který obsahuje čas průjezdu vozidla křižovatkou ve třech sekvencích a to umístění vozidla před dopravní značkou "Příčná čára souvislá" i po s uvedením příslušné doby.
17. Možnost mimořádného snížení sankce podle § 44 nového zákona o přestupcích byla vyloučena z důvodu neúčinnosti nového přestupkového zákona v době rozhodování správních orgánů o vině žalobce.
18. K okruhu námitek ohledně vad výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Městský soud v Praze uvádí, že správní orgán prvního stupně řádně vymezil skutek, v němž je spatřováno porušení právní povinnosti, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (není pochyb o tom, kdy k porušení mělo dojít, kde a jakým způsobem), specifikoval povinnost, kterou žalobce porušil, a správní delikt, kterého se dopustil, rovněž obecně uvedl, podle jakých ustanovení uložil sankci (§ 125c odst. 5 silničního zákona). Výrok rozhodnutí splňuje požadavky kladené na něj v § 68 odst. 2 s. ř.. Pokud jde o neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí, soud má za to, že toto nelze považovat za vadu, neboť vypořádání se s daným ustanovením, které zakotvuje kritéria pro určení výměry pokuty, může být

provedeno v odůvodnění rozhodnutí, jak vyplývá též z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2019 č. j. 32 A 38/2017-59: „*Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši.*“. Pokud jde o námitky vztahující se k použití ATP, soud uvádí, že se k nim vyjadřoval již výše, a dodává, že skutečnost, že porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, je výslovně uvedena ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K námitce neuvedení přesného odkazu na konkrétní písmeno § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu Městský soud v Praze uvádí, že tato skutečnost nezpůsobuje takovou vadu rozhodnutí, pro kterou by bylo nutné ho zrušit, nedostatek lze odstranit interpretací ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016-46, podle kterého: *Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*

19. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Správní orgán I. stupně pouze uvedl, že takto učinil podle § 125c odst. 5 silničního zákona v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, aniž by převýšila 10 000,- Kč. Výši sankce nijak dále neodůvodnil. Lze žalobci přisvědčit, že § 125c odst. 5 silničního zákona zahrnuje širokou paletu výměry sankcí s odkazy na jednotlivé skutkové podstaty přestupků. Pouhý odkaz na obecné ustanovení § 125c odst. 5 silničního zákona neumožní bez dalšího účastníkovi orientaci o zákonném rozmezí sazby trestu, zde výše pokuty. Nelze však pominout, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností ODTAH VOZIDLA s. r. o., tedy subjektem, který se specializuje na zastupování v řízení o dopravních přestupcích (viz. www.nssoud.cz). Na zastupování tohoto subjektu ve správním řízení systémově navazuje zastupování současným právním zástupcem žalobce, kdy jsou podávány v zásadě identické žaloby s různou variací žalobních bodů, jež často zahrnují námitky, které se mívají s obsahem rozhodnutí (viz. www.nssoud.cz). Za jednotlívý znak lze považovat, že obvykle necílí na podstatu věci, tedy zda žalobce spáchal přestupek či správní delikt, res. zda aktivní obhajoba žalobce ve správním řízení vedla k neprokázání protiprávního jednání správním orgánem, nýbrž na nepřiměřenou pedantskou obsažnost správních rozhodnutí ve smyslu jejich nepřezkoumatelnosti. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen subjektem se zkušeností se správním řízením v oblasti deliktů podle silničního zákona a v soudním řízení je zastoupen advokátem. Lze tak po účastníkovi požadovat širší znalost silničního zákona. Takové povědomí

sice nemá nahrazovat absenci odůvodnění správního rozhodnutí, účastník není *amicus ministerium*. Pokud však z povahy věci je subsumpce právní úpravy zjevná (zde z popisu protiprávního jednání v rozhodnutí) a je dán předpoklad určité aktivní znalosti příslušného zákona účastníkem, nelze takovou ve svém důsledku již účastníkem odstranitelnou vadu považovat za natolik intenzivní zásah do práva žalobce na spravedlivý proces, aby vedla ke zrušení rozhodnutí soudem.

20. Jelikož řidič vozidla žalobce nezastavil vozidlo na signál, který příkazuje zastavit vozidlo, dopustil se řidič přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona, na základě toho správní delikt žalobce podle § 125f odst. 1 silničního zákona. Žalobci tak bylo možné uložit pokutu podle § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona ve výši od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Zákonná sazba pokuty pro jednání řidiče vozidla žalobce a tedy i pro žalobce v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla je odpovědí na otázku žalobce, proč mu nebyla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalobci tak byla udělena pokuta v minimální možné zákonné výši, což má podle soudu vliv na nutnost odůvodnění výše sankce.
21. Podle § 125e odst. 2 silničního zákona *se při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*. Správní orgány k výši pokuty uvedly nic, natož nějaké kritérium ve smyslu § 125e odst. 2 silničního zákona. Dle rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28, *v rozhodnutí o uložení správní sankce musí být zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákon s výší sankce spojuje (zde § 125e zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017), přičemž nepostačuje toliko prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného*. Městský soud v Praze však má za to, že vada rozhodnutí spočívající v absenci zákonných kritérií pro určení výše trestu nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí, je-li účastníkovi uložena zákonem stanovená minimální výše trestu. Žalobce je oprávněn se domáhat ochrany výlučně svých práv (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), soudní přezkum správních rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. nelze vykládat jako jejich přezkum obecné zákonnosti ve veřejném zájmu. Soud přezkoumá správní rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, ale případná nezákonnost nebo jiná vada vede ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, jedná-li se o významný zásah do práv žalobce. Např. procesní vada v řízení nevede vždy k nezákonnosti rozhodnutí, jestliže takovou vadou se nijak nezměnilo právní postavení účastníka. Pokud byla žalobci uložena minimální zákonná sankce, jakákoliv změna výše uložené sankce, ve smyslu sankce nižší, byla kromě zastavení řízení dle § 76 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. vyloučena. Přitom možnost zastavení řízení není otázkou výše trestu, nýbrž viny, resp. deliktní odpovědnosti. Vada rozhodnutí spočívající v absenci úvah o výši trestu ve svém důsledku nevedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť jediná možná námitka u minimální výše trestu je, zda byl trest uložen v rámci zákonné sazby. Jakákoliv jiná námitka proti výši minimálního trestu by byla námitkou brojící proti vině a nikoli trestu. V této souvislosti je nutné uvést, že žalobce nenamítal nepřiměřenost nebo nezákonnost výše pokuty jako takové, nýbrž výhradně její neodůvodněnost jak ve smyslu zákonné opory, tak ve smyslu absence úvah o její výši. Ostatně takto kromě nepřihodné námitky mimořádného snížení podle § 44 nového zákona o přestupcích ani namítat nemohl, jestliže mu byla uložena pokuta v minimální zákonné výši.

22. Míra nepřezkoumatelnosti určení výše pokuty tak nepřekročila hranici, která by žalobci zabránila účinně uplatnit své námitky ve správním i soudním řízení, proto nevedla ke zrušení rozhodnutí soudem. Dané neznamená, že žalovaný bude rezignovat na povinnost odůvodnění rozhodnutí. Zejména pokud jde o požadavek na pouhé doplnění příslušného písmena jinak v rozhodnutí obecně uvedeného zákonného ustanovení a sdělení automatizované věty o tom, že neshledal žádné přítěžující okolnosti, aby pachatel uložil vyšší než minimální pokutu. Existence polehčujících okolností je irelevantní, neboť nejsou způsobitelné zapříčinit nižší trest. Pokud by takovéto odůvodnění obstálo při posuzování jeho přezkoumatelnosti, potom je zároveň argumentem pro nepřijetí závěru o zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, neboť se jedná o odůvodnění patrné již z okolností posuzované věci. Obstojí však pouze tehdy, jestliže z odůvodnění rozhodnutí lze při určité odborné péči účastníka, kterou po něm lze požadovat, dovodit, na základě jaké konkrétní právní úpravy byl žalobci uložen trest. A zároveň, ve vztahu k absenci úvah o výši trestu, byl uložen trest v zákonné minimální výši.
23. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodnými, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 6. ledna 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce